

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ενέργειες των Ελληνικών Αρχών, οι οποίες χαρακτηρίζονται από προστατευτισμό υπέρ ενός κλάδου της εθνικής οικονομίας, εν προκειμένω υπέρ των οδικών εμπορευματικών μεταφορέων της Βορείου Ελλάδος, σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογούν την παρεμπόδιση της άσκησης μια νομοθετικά κατοχυρωμένης οικονομικής δραστηριότητας, όπως είναι οι συνδυασμένες μεταφορές κατά την έννοια της οδηγίας 92/106/ΕΟΚ, η οποία, κατά το άρθρο 2 αυτής, έπρεπε να εφαρμόζεται από την 1^η Ιουλίου 1993.

(¹) ΕΕ L 368 της 17.12.1992, σ. 38

Προσφυγή της 14ης Ιουλίου 2006 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(Υπόθεση C-307/06)

(2006/C 224/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: V. Kreuschitz και I. Kaufmann-Bühler)

Καθής: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, χορηγώντας, δυνάμει των διατάξεων εσωτερικού δικαίου του Bundeserziehungsgeldgesetz (ομοσπονδιακού νόμου περί επιδόματος ανατροφής τέκνου), επίδομα ανατροφής τέκνου στους εργαζόμενους που έχουν την κατοικία τους σε άλλο κράτος μέλος μόνον εφόσον η μισθωτή απασχόλησή τους δεν είναι ήσσονος σημασίας, προϋπόθεση την οποία πρέπει να πληρούν μόνον οι μεθοριακοί εργαζόμενοι, παραβιάζει τα άρθρα 39 ΕΚ και 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 (¹) και
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68, ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους απολαύει στην επικράτεια ενός άλλου κράτους μέλους τα ίδια κοινωνικά και φορολογικά πλεονεκτήματα με τους ημεδαπούς εργαζόμενους.

Στη Γερμανία, το επίδομα ανατροφής τέκνου χορηγείται στους εργαζόμενους που έχουν την κατοικία τους σε άλλο κράτος μέλος, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 7, του Bundeserziehungsgeld-

sgeldgesetz, μόνον εφόσον η μισθωτή απασχόλησή τους δεν είναι ήσσονος σημασίας. Την προϋπόθεση αυτή πρέπει να πληρούν μόνον οι μεθοριακοί εργαζόμενοι, ενώ οι εργαζόμενοι που έχουν την κατοικία τους στη Γερμανία δεν εμπίπτουν στον κανόνα αυτόν και διατηρούν αξίωση επί του επιδόματος ανατροφής τέκνου ανεξαρτήτως του αριθμού των ωρών εργασίας τους ανά εβδομάδα ή του ύψους της αμοιβής. Συνεπώς, ο Γερμανός νομοθέτης δέχεται, όσον αφορά τα πρόσωπα που κατοικούν στη Γερμανία, ότι το γεγονός ότι η απασχόλησή τους είναι ήσσονος σημασίας δεν αντίκειται στον χαρακτηρισμό τους ως μισθωτών εργαζομένων.

Η συγκεκριμένη απαίτηση αντιβαίνει στο άρθρο 39 ΕΚ και 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου.

Μολονότι οι απασχολούμενοι σε ήσσονος σημασίας εργασία δεν εμπίπτουν στο προσωπικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 στο μέτρο κατά το οποίο δεν πληρούν τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο παράρτημα Ι Γ (νυν Δ) ως προς τη Γερμανία, τούτο σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1612/68 δεν είναι εφαρμοστέος. Το Δικαστήριο έχει τονίσει στη νομολογία του ότι ο αποκλεισμός ορισμένων παροχών από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 δεν συνεπάγεται την απαλλαγή των κρατών μελών από την υποχρέωση να διασφαλίζουν ότι καμία άλλη διάταξη του κοινοτικού δικαίου, και ιδίως του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68, δεν αντίκειται στην επιβολή προϋποθέσεως περί κατοικίας. Μάλιστα, σε σχέση με το επίδομα ανατροφής τέκνου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ρητά ότι συνιστά κοινωνικό πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68.

Ένα πρόσωπο που απασχολείται σε ήσσονος σημασίας εργασία είναι δυνατόν να εμπίπτει στην έννοια του εργαζόμενου κατά την έννοια του άρθρου 39 ΕΚ. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η έννοια του «εργαζόμενου» του άρθρου 39 ΕΚ και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 έχει κοινοτικό περιεχόμενο και δεν πρέπει να ερμηνεύεται στενά. Το αντικειμενικό γνώρισμα μιας σχέσεως εργασίας συνίσταται στο ότι ένα πρόσωπο κατά τη διάρκεια ορισμένου χρόνου παρέχει σε άλλο πρόσωπο και υπό τις οδηγίες του υπηρεσίες για τις οποίες λαμβάνει αμοιβή. Το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι η μερική απασχόληση δεν εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων για την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.

Μια διάταξη του εθνικού δικαίου η οποία δεν είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη και ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό συνιστά έμμεση δυσμενή διάκριση στο μέτρο κατά το οποίο, εκ της φύσεώς της, θίγει περισσότερο τους διακινούμενους εργαζόμενους απ' ό,τι τους ημεδαπούς εργαζόμενους και ενέχει συνεπώς τον κίνδυνο να θέσει σε δυσμενέστερη μοίρα ειδικά τους διακινούμενους εργαζόμενους. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η εξάρτηση της χορηγήσεως του γερμανικού επιδόματος ανατροφής τέκνου σε απασχολούμενους σε ήσσονος σημασίας εργασία από την προϋπόθεση να κατοικούν στη Γερμανία δεν είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη ούτε ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, με συνέπεια να αντιβαίνει στα άρθρα 39 ΕΚ και 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68.

(¹) ΕΕ L 257, σ. 2.